

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI BẢY

BÁCH THẮNG ĐAO VƯƠNG HỒ DẬY CHI

Hì Tiểu Bảo cười nói:

- Tổ bà nói! Mấy tên chó chết vừa rồi đánh bạc thua tiền còn cãi cối. Ngô đại cho cho chúng nó nếm mùi đau khổ tức là giáo huấn bọn chúng từ nay đánh bạc phải theo đúng quy luật. Tiểu đệ rất lấy làm hả dạ và cảm ơn đại ca.

Ngô Lục Kỳ nổi lên tròng cười ha hả.

Quần hùng ngồi xuống rồi, Ngô Lục Kỳ hỏi về những việc ở Vân Nam, Vi Tiểu Bảo nhất nhất thuật lại.

Ngô Lục Kỳ nghe nói đã bắt được đây đủ bằng chứng Ngô Tam Quế quả có ý tạo phản thì lòng khoan khoái, hết sức khen ngợi. Lão nói:

- Tên gian tặc đó khởi binh làm phản nhất định sẽ đánh tới Quảng Đông, chúng ta phải một phen cử động cực nhọc với hắn. Khi đã bại được tên gian tặc đó rồi, chúng ta quay về bắc đánh thẳng lên Bắc Kinh.

Quần hùng đang nói chuyện, đường chủ của Gia Hậu đường là Mã Siêu Hưng được tin báo liền đến ngay.

Mã Siêu Hưng tương hội cùng Ngô Lục Kỳ lại diễn ra bầu không khí thân thiết.

Lúc nói tới chuyện xảy ra trong sòng bạc, Ngô Lục Kỳ lớn tiếng thoá mạ Phùng Tích Phạm, mặt sát hắn đỏ trờ ám toán nham hiểm đề tiện. Lão muốn tìm ngay Phùng Tích Phạm để đánh cho hắn một trận.

Vi Tiểu Bảo lại nói đến chuyện Phùng Tích Phạm định hạ sát Trần Cận Nam ở Bắc Kinh, Ngô Lục Kỳ đập mạnh tay đánh "chát" một tiếng xuống mặt bàn rồi nói:

- Chúng ta phải đập cho hắn một trận, một là để báo thù cho anh em Thanh Mộc đường, hai là trừ bỏ mối lo tâm phúc cho Trần tổng đà chúa, ba là rửa cái hận bữa nay hắn ngấm ngấm tập kích anh em.

Nên biết Ngô Lục Kỳ trước nay chưa từng gặp tay địch thủ ngang thương với lão mà bữa nay lại bị Phùng Tích Phạm kiềm chế không nhúc nhích được, lão cảm phần không bút nào tả xiết.

Mã Siêu Hưng nói:

- Lý Tự Thành là tên một đại phản tặc đã hạ sát Hùng Trinh thiên tử, nay hắn ta tới Liễu Châu, chúng ta không thể buông tha hắn một cách dễ dàng.

Nguyên Thiên Địa Hội vẫn một lòng trung trinh với nhà Đại Minh. Hùng Trinh hoàng đế bị Lý Tự Thành bức bách phải chết treo ở núi Mối Sơn. Dĩ nhiên Lý Tự Thành cũng là kẻ thù của Thiên Địa Hội.

Mọi người hỏi đến lại lịch của Cao Tôn Giả và Uyển Tôn Giả, Vi Tiểu Bảo trả lời một cách hàm hồ. Gã nói Uyển Tôn Giả và Lục Cao Hiên là thị vệ trong triều, vì gã có ơn với hai người này nên chúng dốc lòng trung với gã để đền đáp.

Ngô Lục Kỳ lại ca tụng lão hương nông đã giải khai huyết đạo cho mình. Lão nói:

- Bình sinh Ngô mỗ rất ít khi chịu phục ai, nhưng vị nhân huynh ấy võ công cực kỳ cao minh, Ngô mỗ tự thẹn không bằng người ta. Những nhân vật trong võ lâm có bản lĩnh như vậy thật là hiếm có, Ngô mỗ nghĩ mãi mà không biết y là ai.

Quần hùng nghị luận hồi lâu rồi Mã Siêu Hưng phái anh em bản đường đi điều tra chỗ ở của Lý Tự Thành, Phùng Tích Phạm. Một mặt y trị thương cho Phong Tế Trung, Huyền Trinh đạo nhân và Song Nhi.

Vi Tiểu Bảo hỏi lại Song Nhi xem đã theo dõi gã ở dọc đường như thế nào thì thị cho hay là sau khi bị thất tán ở Ngũ Đài Sơn, thị đi tìm gã khắp nơi.

Song Nhi hỏi dò được tin tức rồi lên chùa Thanh Lương thì vị hoà thượng trụ trì ở chùa này cho biết là Vi Tiểu Bảo đã trở về Bắc Kinh.

Song Nhi hối hả chạy đến Bắc Kinh thì Vi Tiểu Bảo đi Vân Nam. Thị rượt theo đến địa phận tỉnh Hà Bắc thì mới kịp.

Thị còn là đứa nhỏ, trong lòng có ý niệm khác người lớn. Thị lo rằng Vi Tiểu Bảo đã làm quan to, không muốn dùng mình để hầu hạ nữa nên không dám thẳng thắn ra mặt nhận gã. Thị lấy cắp một bộ áo của quân sĩ Kiều Kỳ Doanh mặc vào rồi trà trộn vào bọn binh lính theo xuống tới Vân Nam, qua Quảng Tây.

Mấy bữa nay Vi Tiểu Bảo gặp bước nguy hiểm trong sông bạc, A Kha muốn đâm đui mắt gã, thị mới có cơ hội xông vào ứng cứu.

Vi Tiểu Bảo nghe Song Nhi thuật chuyện rất lấy làm cảm kích. Gã ôm thị vào lòng và khẽ đặt lên má thị một cái hôn. Gã cười nói:

- Cô ngọc này! Khi nào ta lại không để người phục thị ta. Lúc nào ta cũng muốn người kề cận bên mình, trừ khi người không nhận thì không nói làm chi, hoặc người đi lấy chồng...

Song Nhi vừa hoan hỷ vừa mắc cỡ, mặt đỏ bừng lên.

Thị ấp úng đáp:

- Không...không, nô tỳ không lấy ai hết...

Tối hôm ấy Mã Siêu Hưng bày yến tiệc trong một kỹ viện ở thành Liễu Châu để thết đãi Ngô Lục Kỳ.

Trong khi uống rượu thì có người đến báo đã tìm ra tung tích của Lý Tự Thành. Hiện hắn đang ở trong căn nhà nhỏ dựng trên bè gỗ.

Nguyên Liễu Châu là nơi sản xuất rất nhiều tre gỗ. Nghề làm quan tài ở Liễu Châu nổi tiếng khắp thiên hạ. Vì thế mà người ta có câu "Ống ở Hàng Châu, ăn ở Quảng Châu, chết ở Liễu Châu".

Người Liễu Châu đốn gỗ đóng thành bè lớn thả xuống Liễu giang cho xuôi về phía đông.

Trên sông Liễu giang bè gỗ rất nhiều, không biết bao nhiêu mà kể. Những căn nhà dựng trên bè gỗ là nơi ẩn thân rất tốt vì ít người biết đến. Thiên Địa Hội người nhiều thế lớn, ở đâu cũng có tai mắt nên mới điều tra nhanh chóng. Ngoài ra ít kẻ tìm thấy.

Ngô Lục Kỳ vỗ án đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi, không uống rượu nữa!

Mã Siêu Hưng đáp:

- Xin để cho tiểu đệ bố trí một chút rồi hãy cử động, khiến bọn chúng không tẩu thoát được.

Chờ đến canh hai, Mã Siêu Hưng dẫn quân hùng ra bờ sông bước xuống một con thuyền nhỏ.

Những thuyền phu trên con thuyền nhỏ không cần ai chỉ bảo, tự mình bơi ra. Theo sau là bảy tám con thuyền nhỏ khác đi cách một quãng xa xa.

Con thuyền nhỏ bơi trên sông chừng bảy tám dặm thì dừng lại. Một tên phu thuyền tiến vào trong khoang khẽ nói:

- Thưa ba vị hương chủ! Chỉ còn một chút nữa là đến trước cái bè gỗ đó.

Vì Tiểu Bảo ngồi trong thuyền nhìn ra thấy trong căn nhà nhỏ trên bè gỗ có ánh sáng vàng khè chiếu ra. Gã lại ngó quanh mặt sông thấy rải rác ba bốn chục chiếc thuyền nhỏ.

Mã Siêu Hưng nói:

- Những thuyền nhỏ kia đều là của bọn ta hết.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Trong mỗi thuyền đại khái có mười người, vậy cộng tất cả đến ba bốn trăm người. Bọn Lý Tự Thành và Phùng Tích Phạm dù có lợi hại đến đâu, thì phen này có trốn lên trời cũng không thoát được.

Giữa lúc ấy nghe trong căn nhà trên bè gỗ có tiếng quát hỏi:

- Ai? Ở đây nấp nánh dòm ngó gì vậy?

Ngữ âm rất mãnh liệt khiến người nghe cơ hồ thủng cả màng tai. Chính là tiếng Lý Tự Thành.

Trên bờ sông có người cười khanh khách đáp:

- Lý Tự Thành! Thế là ta kiếm thấy ngươi rồi!

Quần hùng đều nghe rõ thanh âm của Lý Tây Hoa.

Mã Siêu Hưng và Ngô Lục Kỳ đưa mắt nhìn nhau ra chiều kinh dị tự hỏi:

- Sao người này cũng tìm tới đây?

Một bóng đen tung mình nhảy xuống bè gỗ. Thanh trường kiếm trong tay y dưới bóng trăng lạnh lẽo phát ra hàn quang lạnh lẽo.

Một người từ căn nhà nhỏ trên bè gỗ tay cầm thiên trượng vọt ra. Chính là Lý Tự Thành. Lão lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Té ra ngươi đã tìm tới đây.

Lý Tây Hoa hỏi:

- Bữa nay ta lấy đầu ngươi, e rằng ngươi sẽ biến thành con quỷ hồ đồ. Ngươi đã biết ta là ai chưa?

Lý Tự Thành đáp:

- Lý mỗ giết người có đến ức triệu thì hơi đầu mà hỏi đến danh tính từng cá nhân. Lại đây mau!

Ba tiếng "Lại đây mau" lão gầm lên như tiếng sét ở trên sông lại càng truyền đi rất xa. Lão vừa quát vừa vùng thiên trượng đánh tới.

Lý Tây Hoa né người tránh khỏi, đồng thời đề trường kiếm vào cây thiên trượng róc xuống.

Lý Tự Thành rung cây thiên trượng quét ngang lưng địch nhân.

Lý Tây Hoa nhảy tung mình lên phóng mũi kiếm đâm xuống.

Lý Tự Thành phóng trượng đâm lên.

Lý Tây Hoa người đang lơ lửng trên không chẳng thể né tránh, y liền đưa chân trái ra điểm vào đầu trượng để lấy đà lộn đi một vòng, tư thức rất là ngoạn mục. Lúc y hạ xuống, chân trái đặt lên bè gỗ chỉ còn cách chừng nửa thước là rớt xuống sông.

Ngô Lục Kỳ nói:

- Bơi thuyền lại gần để coi cho rõ.

Thuyền phu liền bơi thuyền về phía trước.

Mã Siêu Hưng nói:

- Có người đến tỷ đấu với hần, chúng ta càng dễ hành động.

Y nhìn tên thuyền đứng đằng mũi nói:

- Phát hiệu lệnh đi!

Tên thuyền phu dạ một tiếng rồi lấy trong khoang ra một cái đèn lồng màu đỏ treo lên cột buồm. Lập tức trong các thuyền nhỏ bốn mặt đều có người tụt xuống sông.

Vĩ Tiểu Bảo cả mừng reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Gã võ công kém cỏi không muốn chứng kiến người ta đơn đả độc đấu,

bây giờ lấy số đông mấy trăm người vây đánh ba nhân vật đối phương là ăn chắc. Huống chi gã thấy những người bên mình thạo nghề lội dưới nước, chỉ cần họ chuồn vào gầm bè gỗ, chắt đứt những dây tre ràng buộc là những cây gỗ trôi đi tản mát, có thể bắt đối phương một cách dễ dàng.

Gã nghĩ tới chỗ bè gỗ tản mát vội hô:

- Mã đại ca! Vị cô nương trong căn nhà nhỏ trên bè kia là hôn thê của tiểu đệ. Xin đại ca bảo anh em bảo vệ cho nàng khỏi chết chìm dưới lòng sông.

Mã Siêu Hưng cười đáp:

- Vi hương chủ cứ vững dạ. Tiểu đệ đã sắp đặt đầu vào đấy cả rồi. Trong bọn anh em nhảy xuống sông có mười người chuyên việc cứu viện vị phu nhân đó. Mười người anh em này bơi lội rất giỏi, muốn bắt cá sống còn được thì còn lo gì nữa?

Vi Tiểu Bảo hớn hỏ nói:

- Thế thì hay quá rồi!

Gã lẩm bẩm:

- Mong sao thằng lỏi Trịnh Khắc Đản chết chìm mới là tuyệt diệu!

Con thuyền nhỏ từ từ bơi lại gần.

Trên bè gỗ một luồng hắc khí và một làn bạch quang bay lượn nhảy múa. Cuộc đấu đang diễn ra khốc liệt.

Ngô Lục Kỳ nói:

- Lý Tự Thành không rèn luyện võ công thượng thượng, hoàn toàn trông vào tỷ lực của cánh tay để chống chọi. Chỉ trong vòng ba chục chiêu, hẳn tất chết về tay Lý Tây Hoa. Không ngờ con người kiêu hùng khét tiếng thiên hạ lại bị uổng mạng trên sông Liễu Giang này.

Vi Tiểu Bảo không nhìn rõ tình hình cuộc tỷ đấu giữa hai người. Gã chỉ thấy Lý Tự Thành lùi dần từng bước một.

Bỗng nghe tiếng A Kha từ trong căn nhà nhỏ vọng lên:

- Trịnh công tử! Công tử mau mời Phùng sư phụ ra tiếp viện cho gia phụ.

Trịnh Khắc Đản đáp:

- Được rồi! Thưa sư phụ! Xin sư phụ ra phát lạc cho thằng lỏi kia giùm cho.

Phùng Tích Phạm chống kiếm vọt qua cửa căn nhà nhỏ ra ngoài.

Lúc này Lý Tự Thành đã phải lùi đến mép bè gỗ. Hắn chỉ lùi một bước nữa là lặn xuống nước.

Phùng Tích Phạm quát lên:

- Này! Thằng lỏi kia! Ta đâm vào huyết linh đài sau lưng ngươi.

Thanh trượng kiếm của lão từ từ phóng tới, quả nhiên nhằm đâm huyết linh đài của Lý Tây Hoa.

Lý Tây Hoa toan xoay kiếm về đỡ gạt thì đột nhiên trên nóc căn nhà nhỏ có tiếng quát:

- Này! Thằng lỏi kia! Ta đâm vào huyết linh đài sau lưng ngươi.

Ánh bạch quang lấp loáng. Một bóng người như con chim khổng lồ sà xuống đâm lẹ tới sau lưng Phùng Tích Phạm.

Diễn biến đột ngột này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người vì chẳng ai ngờ trên nóc căn nhà nhỏ lại có người ẩn nấp.

Phùng Tích Phạm không kịp công kích Lý Tây Hoa, né mình vung kiếm lên gạt khí giới của đối phương. Dao kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn, vang rền hồi lâu không dứt.

Người mới tới tay cầm một thanh đơn đao.

Khí giới vừa đụng nhau, hai bên cùng biết là gặp địch thủ ghê gớm, đều lùi lại một bước.

Phùng Tích Phạm quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Người kia cười đáp:

- Ta nhận ra ngươi là Bán kiếm hữu huyết Phùng Tích Phạm mà ngươi không nhận được ta ư?

Lúc này bọn Vi Tiểu Bảo đã nhìn rõ người kia mặc quần áo vải thô, lưng thắt đai rộng bằng vải xanh, chân đi giày cỏ. Chính là lão hương nông. Ban ngày ở sông bạc, lão đã tự giải khai được huyết đao bị kiếm chế. Chắc vì lão

bị Phùng Tích Phạm ám toán, trong lòng căm phẫn, nên bây giờ tới đây để trả mối hận đó.

Phùng Tích Phạm cất giọng âm trầm hỏi:

- Thân thủ các hạ như vậy tưởng chẳng phải hạng vô danh mà sao lại đấu đầu hổ đuôi, dở trò nấp nánh.

Lão hương nông đáp:

- Dù ta có là hạng vô danh cũng còn hơn tên Đán kiếm hữu huyết.

Phùng Tích Phạm cả giận phóng kiếm đâm tới.

Lão hương nông không né tránh cũng không đỡ gạt, vung đơn đao đến véo một tiếng nhằm bổ xuống đầu Phùng Tích Phạm.

Mới coi kiểu đánh này thì tựa hồ lão vung đao kiểu liễu mạng để hai bên cùng chết. Nhưng chiêu đao ra sau mà lại đến trước, mau lẹ ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Chiêu kiếm của Phùng Tích Phạm chưa đâm trúng đối phương thì đơn đao bên địch đã phóng tới trước ngực. Hấn sợ quá không tính đến việc hạ địch nhân, hốt hoảng né qua mé tả.

Lão hương nông lại khoa đao quét ngang một cái, tấn công vào mạng sườn hấn.

Phùng Tích Phạm chống kiếm lên đỡ.

Lão hương nông đột nhiên cho thanh đao chuyển hướng một cách nhẹ nhàng nhằm chém vào vai bên tả Phùng Tích Phạm.

Phùng Tích Phạm nghiêng mình tránh khỏi, đánh trả một kiếm.

Lão hương nông vẫn không đỡ gạt, hua đao chém vào cổ tay hấn.

Hai người qua lại ba chiêu mà lão hương nông vẫn giữ thế công.

Dùng thấy lão tướng mạo thật thà chất phác lại thêm mấy phần ngớ ngẩn mà cho rằng lão khù khờ. Đao pháp của lão thật là lợi hại, tàn độc hiểm thấy trong võ lâm.

Bọn Ngô Lục Kỳ, Mã Siêu Hưng, Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản đều ngấm ngấm thần phục và cho là một kỳ nhân.

Đột nhiên Phùng Tích Phạm la lên:

- Hãy khoan!

Hắn nhảy lùi ra hai bước nói tiếp:

- Té ra tôn giá là Bách thắng...

Hắn chưa dứt lời, lão hương nông đã quát lên:

- Đánh là đánh, hà tất phải nói nhiều!

Lão nhảy xổ lại chém veo veo liền ba đao khiến cho Phùng Tích Phạm không rảnh để nói tiếp. Hắn đành phẫn khởi tinh thần đỡ gạt những chiêu đánh tới.

Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm quả thật kiếm pháp cực kỳ cao thâm. Hắn ngưng thần cự địch khiến lão hương nông không thể chiếm được thượng phong.

Hai người tiến chiêu chọt mau chọt chậm, có lúc đầy như pháo liên châu, có lúc chỉ xoay chuyển thân hình mà không trao đổi một đòn.

Bên kia Lý Tự Thành và Lý Tây Hoa vẫn tiếp tục chiến đấu.

Trịnh Khắc Sảng và A Kha tay cầm binh khí đứng bên Lý Tự Thành để chờ khi thấy lão kém sức là xông vào trợ chiến.

Lý Tự Thành múa tít cây thiền trượng khiến Lý Tây Hoa trong lúc nhất thời khó mà sấn vào gần được, mặc dù kiếm pháp y rất cao thâm.

Cuộc đấu đang hăng, đột nhiên Lý Tây Hoa rút chân về, lộn mình tới bên chân đối phương. Mũi kiếm của y trở chênh chếch lên, chỉ vào bụng dưới Lý Tự Thành, quát hỏi:

- Bữa nay ngươi còn sống được chăng?

Chiêu "Ngọc vân phiên" này của Lý Tây Hoa nghe đồn là tuyệt chiêu của Lăng tử Yến Thanh, một tay hảo hán ở núi Lương Sơn đời Tống truyền lại. Tuy chỉ là một tiểu xảo, nhưng mau lẹ khôn lường khiến địch nhân khó nổi đề phòng.

A Kha và Trịnh Khắc Sảng giật mình kinh hãi. Khi chúng phát giác thì Lý Tự Thành đã bị kiếm chế, không kịp cứu viện.

Lý Tự Thành đột nhiên trợn mắt quát lên một tiếng thật to khiến mọi người đều phải ù tai, khác nào sét nổ bất thành linh.

Lý Tây Hoa giật mình kinh hãi, bất giác trường kiếm tuột khỏi tay.

Lý Tự Thành vung chân đá Lý Tây Hoa lộn đi một vòng. Đầu cây thiền trượng của hắn chỉ vào trước ngực y đè xuống mặt bệ gỗ, khiến y không nhúc nhích được nữa.

Diễn biến đổi bại thành thắng này xảy ra trong khoảnh khắc. Hiện giờ Lý Tự Thành chỉ phóng cây thiền trượng một cái là gân cốt trước ngực Lý Tây Hoa bị gãy đứt, tim phổi cũng tan nát, chẳng thể sống được nữa.

Lý Tự Thành quát lên:

- Nếu người chịu phục thì ta tha mạng cho!

Lý Tây Hoa đáp:

- Người mau mau đâm chết ta đi. Ta không trả được mối thù giết cha thì còn mặt mũi nào sống ở thế gian nữa.

Lý Tự Thành nổi lên tràng cười rộ nói:

- Hay lắm!

Hắn hạ thấp cánh tay trái, vận nội lực vào cánh tay phải toan ấn đầu trượng xuống thì ánh trăng tỏ từ phía sau chiếu rõ vào mặt Lý Tây Hoa. Hắn thấy thái độ y vẫn bình thản, miệng lại mỉm cười, tuyệt không có ý sợ hãi.

Lý Tự Thành bất giác run lên quát hỏi:

- Phải chăng người là người họ Lý ở Hà Nam?

Lý Tây Hoa đáp:

- Đáng tiếc là trong họ Lý chúng ta lại sinh ra con người bụng dạ hẹp hòi như người thành một đứa măng phu, không làm nên việc lớn.

Lý Tự Thành cất tiếng run run hỏi:

- Lý công tử, con Lý Nhan đối với người là người như thế nào?

Lý Tây Hoa đáp:

- Người còn biết hỏi câu này là khá đỏi!

Y nói rồi lại mỉm cười.

Lý Tự Thành nhắc cây thiền trượng lên hỏi:

- Phải chăng người là con của...Lý huynh đệ?

Lý Tây Hoa tiếp:

- Đáng khen cho người còn dám cái mặt dầy kều gia gia ta bằng huynh đệ.

Lý Tự Thành loạng choạng người đi mấy cái. Tay trái hấn tự ấn vào trước ngực mình, miệng lẩm nhẩm:

- Lý huynh đệ còn để lại người nối dõi ư? Người...người là con của Hồng nương tử phải không?

Lý Tây Hoa thấy hấn nhắc thiền trượng lên cao mấy thước vẫn chưa đam xuống, liền thúc giục:

- Mau hạ thủ đi! Còn hỏi chuyện đó làm gì nữa?

Lý Tự Thành lùi lại một bước, cầm cây thiền trượng xuống bệ gỗ, thủng thẳng nói:

- Suốt trong đời ta, điều lầm lẫn thứ nhất là sát hại gia gia người. Người tha ta là kẻ bụng dạ hẹp hòi, chỉ là kẻ mãng phu không làm nên nghiệp lớn. Điều đó không sai chút nào. Người muốn báo thù cho gia gia người là việc rất hợp lý. Lý Tự Thành này bình sinh giết người có đến hàng trăm vạn mà trước nay chưa từng bận tâm, nhưng nghĩ tới việc hạ sát gia gia người, trong lòng... hổ thẹn vô cùng.

Dứt lời, hấn vút cây thiền trượng liệng ra xa đánh bồm một tiếng. Tia nước bắn lên tung toé, cây thiền trượng chìm xuống đáy sông.

Đồng Lý Tự Thành ọc một tiếng hộc máu tươi ra rất nhiều.

Lý Tây Hoa không ngờ xảy ra biến cố này. Y đứng phắt dậy nhìn Lý Tự Thành thì thấy chòm râu bạc của hấn dính đầy máu tươi. Tay cầm thanh trường kiếm mà không phóng ra, y nói:

- Người đã hổ thẹn trong lòng thì còn đau khổ hơn là ta giết người nhiều.

Lý Tây Hoa nói rồi băng mình vọt đi. Chân trái y điểm vào đoạn dây cột bệ nhảy lên bờ. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống, người đã mất hút vào trong bóng tối.

A Kha cất tiếng gọi "gia gia" rồi chạy đến bên Lý Tự Thành. Cô đưa tay toan để nâng đỡ phụ thân.

Lý Tự Thành xua tay, đi thẳng ra cạnh bệ gỗ, bước một chân xuống nước.

A Kha lại la lên "gia gia".

Cô chạy gần tới nơi thì Lý Tự Thành đã bước nốt chân kia xuống nước. Chỗ này là chỗ bãi sông nước cạn, Lý Tự Thành tiếp tục cất bước vào bờ. Chân hắn loạng choạng đi mỗi lúc một xa.

A Kha quay lại la lên:

- Trinh công tử! Gia phụ... bỏ đi rồi.

Bỗng cô khóc oà lên chạy lại gieo đầu vào lòng Trịnh Khắc Đẳng. Trịnh Khắc Đẳng đưa tay trái ra ôm choàng lấy A Kha, tay mặt nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, miệng an ủi:

- Lệnh tôn đi rồi nhưng còn có tiểu huynh đây...

Gã chưa dứt lời, dưới chân bỗng thấy bề gỗ chuyển động.

Hai người cùng bật tiếng la: Trời ơi!

Rồi té cả xuống nước.

Nguyên lúc này, những tay hảo thủ về nghề bơi lội ở Gia Hậu đường trong Thiên Địa Hội đã chuồn vào dưới gầm bề gỗ, chắt đứt lạt buộc, những cây gỗ liền tản ra và trôi đi.

Phùng Tích Phạm nhảy vọt lên không nhằm đúng vào một cây gỗ lớn nhẹ nhàng hạ xuống.

Lão hương nông rượt theo, vung đao đánh véo một tiếng nhằm chém xuống đầu hắn.

Phùng Tích Phạm vung kiếm lên nghênh tiếp.

Hai người lại tiếp tục đánh nhau trên cây gỗ lớn.

Cuộc đấu này so với vừa rồi ở trên mặt bề gỗ còn khó khăn gấp mười.

Cây gỗ ở dưới nước không ngớt chuyển động và trần qua trần lại, khó mà đứng vững được. Hơn nữa chẳng có điểm tựa nào để lấy đà.

Phùng Tích Phạm và lão hương nông đều là những tay khinh công trác tuyệt mới đứng vững được trên cây gỗ tròn để tỷ đấu.

Đao qua kiếm lại, hai người vẫn ra chiêu mau lẹ phi thường chứ chẳng hoà hoãn lại chút nào.

Cây gỗ tròn theo dòng nước chảy xuôi dần dần trôi ra giữa lòng sông.

Ngô Lục Kỳ đột nhiên lên tiếng:

- úi chà! Tại hạ nghĩ ra rồi. Vị lão huynh kia là Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi. Không hiểu sao y... lại biến cải hình dạng thành thế này. Ta phải rượt theo mới được. Bơi thuyền mau đi!

Mã Siêu Hưng lấy làm kỳ hỏi:

- Hồ Dật Chi ư? Phải chăng y có ngoại hiệu là Mỹ đao vương? Y là nhân vật phong lưu anh tuấn. Ngày trước người ta bảo y là đệ nhất mỹ nam tử trong võ lâm. Sao y lại hoá trang thành một lão nhà quê ngớ ngẩn, khù khờ?

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Này các vị huynh đệ! Đã cứu được cô vợ tại hạ lên chưa?

Ngô Lục Kỳ có ý tức mình, nghĩ thầm:

- Ngày trước Bách thắng đao vương Hồ Dật Chi oai danh lừng lẫy giang hồ, bạn hữu võ lâm chẳng ai là không ngưỡng mộ, cầu đến bái kiến còn chưa được. Minh gặp cơ hội này thật là có mối kỳ duyên. Hiện lão nhân gia đang chiến đấu cùng cường địch ở trên mặt nước cực kỳ nguy hiểm. Có lẽ nào bọn mình không đến cứu viện ngay tức khắc. Thằng lỏi này chỉ lo cho một vị cô nương, thế là gã coi trọng nữ sắc, khinh rẻ tình bạn bè, sao phải hành vi của đấng anh hùng?